

[Arne Melchior]

Jeg vil så erklære mig enig med Socialdemokratiets ordfører, fru Dorte Bennedsen, i, at uanset de forbedringer, justitsministeren kunne skildre, der er opnået i visse dele af sagsbehandlingen, bør man gå videre ad den vej. Jeg ved godt, at det tager nogen tid, før det rigtig bliver operativt, men fru Dorte Bennedsen sagde, at både økonomien og de mennesker, hvis sager behandles, er bedst tjent med det. Selv fru Birthe Rønn Hornbech var enig i den betragtning, så jeg tror i virkeligheden, der kunne være et enigt Folketing bag justitsministeren, hvis han ansatte nogle af de meget vel- og højt-kvalificerede personer, der går ledige, til yderligere at fremme sagsbehandlingen i alle led.

Jeg må igen erklære mig enig med fru Dorte Bennedsen, der påpegede, at det ikke rigtig var til at forstå, at justitsministeren omtalte, hvor mange der søger asyl, men at han ikke sagde et ord om, hvor mange der opnår asyl. Jeg synes, det er en ubegribelig og ubehagelig fortællelse. Jeg vil gerne regne justitsministeren for højt til, at han hermed prøver at skræmme, men jeg vil gerne gøre ham opmærksom på, at ved kun at opgive det ene tal – hvor mange der søger – kan han ikke undgå at skræmme en hel masse mennesker: Ih, er det sådan et stort tal. Og så viser det sig i praksis, at det kun er halvt så stort.

I forbindelse med diskussionen om, hvor mange vi kan tage, skal jeg dog lige have lov at minde om, at der i årene fra 1945 til 1949 var ca. 1/4 million tyske flygtninge her i landet. Det var på et tidspunkt, hvor Danmarks velstand var betydelig ringere, end den er i dag, og da formåede vi altså at organisere at huse og bospise 1/4 million. Det er ikke nogen situation, jeg hermed fremmaner og ønsker, men jeg siger bare, at det kunne altså vore forældre klare for 45 år siden. Så jeg tror nok, der er langt til noget tal, hvorved vi bliver mere belastet, end smørhullet kan bære.

Justitsministeren bragte en sammenligning med 1986, som var det hidtil største år for asylansøgere. Jo, men igen kommer der den ubehagelighed, hr. justitsminister, at når man vælger det tal at sammenligne med, skræmmer man igen: Tænk, dengang var det slemt, og nu er det meget værre. Jamen dengang var der jo ikke krig i Europa. Justitsministeren oplyste, at af ca. 12.000 asylansøgere i år er de ca. 7.000 fra Jugoslaviens tidligere område. Ikke engang

så meget kunne justitsministeren mande sig op til at sige: Men det er dog også en helt anden situation i dag.

Jeg vil gerne rose justitsministeren, fordi han dog for nylig i fjernsynet i spørgsmålet om kriminalitet blandt udlændinge og asylansøgere slog fast, at der kun er én lov om den slags ting her i landet og den gælder for alle. Dermed stillede han sig – noget i modsætning til, hvad man uestandselig både direkte og indirekte hører fra fru Birthe Rønn Hornbech – på det gamle bud fra vor fælles bibel, der siger: »én lov skal gælde inden for dine porte for dig og for udlændingen, som er hos dig.« Og det vil jeg rose justitsministeren for at han siger. Det er da klart, at kriminelle udlændinge skal straffes efter landets lov; lov er lov, og lov skal holdes. Det slutter vi os til fra CD's side.

Derimod kan vi ikke godkende et andet kendt ordsprog, der hedder: »Skik følge eller land fly«. Selvfølgelig vil ethvert samfund, enhver nation blive beriget ved, at der – når det er skikke, der er inden for loven og ikke overtræder denne – er et mangefold af skikke. Det kan kun være en sund podning og en sund befrugtning.

Justitsministeren talte om, at man nu gerne ville have fred til at administrere den lovgivning, der er, og fru Birthe Rønn Hornbech var inde på noget lignende. Fru Ebba Strange sagde nærmest det modsatte: at så længe hun var i Tinget, ville der ikke blive fred. Jeg kan huske, at CD har sagt noget tilsvarende i sin tid om skolelovgivningen: at så længe vi er her i Tinget, giver vi ikke fred i den forstand, at der ikke må røres ved det, kommes med nye forslag eller angribes, hvis der gøres fejl. Jeg skal minde om, at justitsministeren var to år om at fremsætte lovforslaget, som så omsider kom, jeg tror i marts i år, og blev vedtaget i juni i år. Det tog justitsministeren, hans ministerium og regeringen to år at komme så vidt, og det er ikke mere end et par dage siden, at justitsministeren i tv talte om, at han måtte forudse yderligere stramminger. Hvem er det så, der ikke giver fred med hensyn til en lov, som kun er et halvt år gammel?

Justitsministeren udtrykte i begyndelsen af sit indlæg bekymring for det stigende antal asylansøgere. Det kan jeg sådan set godt forstå, men jeg kan ikke forstå, at der ikke i justitsministerens tale var et eneste godt med-